

om testamentariske værger og om arveladers adgang til at bestemme, at midler skal holdes uden for overformynderiet, samt § 13, hvorefter justitsministeren kan fastsætte vederlag til værger for større eller besværligere værgemål.

Bestemmelsen om arveladers adgang til at holde midler uden for overformynderiet er optaget i forslaget til lov om overformynderiet. I det foreliggende forslag foreslås de øvrige regler i 1868-loven med visse ændringer overført til myndighedsloven.

Til § 1.

Til nr. 1.

I 1868-lovens § 10 anvendes udtrykket „pupilaautoritet“ som betegnelse for en myndighed, der fører tilsyn med værgemål. Denne betegnelse anvendes endvidere i myndighedslovens §§ 39, 49, 51 og 52. Betegnelsen, der er historisk begrundet, er næppe almindelig kendt og er heller ikke umiddelbart forståelig. I den under nr. 2 foreslåede formulering af myndighedslovens § 51, der svarer til § 51, stk. 1, og § 52 i den nugældende lov, bruges derfor udtrykket „myndigheder, der fører tilsyn med værgemålene“. I § 39, § 49 og § 51, stk. 2 (efter forslaget § 52), er der tale om afgørelser, som i værgbekendtgørelse nr. 64 af 12. marts 1930 er henlagt til de pupilaautoriteter, der udgør „overøvrigheden“, d. v. s. amtmanden og i København overpræsidenten. Da udtrykket „overøvrigheden“ i vidt omfang anvendes andetsteds i myndigheds- og ægteskabslovgivningen, bør det foretrækkes fremfor „pupilaautoriteterne“.

I forslaget til lov om overformynderiet er udtrykket „pupilaautoriteternes tilsyn“ i § 1, nr. 1, litra f, erstattet af „værgemålstilsyn“.

Uden for myndighedslovgivningen anvendes betegnelsen „pupilaautoritet“ kun i § 52 i loven om ægteskabets retsvirkninger, der for tiden er genstand for revision, og i § 3 i loven om borteblevne, hvor det vil blive ændret ved lejlighed.

Til nr. 2.

Forslagets § 51 svarer til § 51, stk. 1, og § 52 i den gældende lov. Forslagets § 52 svarer til den gældende § 51, stk. 2.

Bestemmelserne fastsætter som hidtil, at justitsministeren udfærdiger nærmere bestemmelser om værgens forhold til de myndigheder, der fører tilsyn med værgemålet (tidligere „pupilaautoriteterne“), samt om hans bestyrelse af den umyndiges formue og aflæggelse af regnskab herfor.

Endvidere foreslås der optaget en bestemmelse om, at justitsministeren fastsætter, hvilke myndigheder der fører sådant tilsyn. Oplysning herom fin-

des i værgbekendtgørelsens § 2. Herefter er de tilsynsførende myndigheder („pupilaautoriteterne“) i København overpræsidenten og uden for København skifteretten og vedkommende amtmand. Justitsministeriet er øverste tilsynsførende myndighed. I København varetager overformynderiet visse tilsynsopgaver, især revision af værgemålsregnskaberne, jfr. værgbekendtgørelsens § 24.

Udpegelsen af overpræsidenten som tilsynsførende myndighed for København skete ved § 2 i bekendtgørelse af 31. december 1857 angående den fremtidige bestyrelse af Københavns overformynderi, der først blev ophævet ved overformynderiloven af 1950. Bestemmelse om varetagelse af tilsynet uden for København findes — bortset fra værgbekendtgørelsen — i § 10 i loven af 26. maj 1868. Disse regler er baggrunden for bestemmelsen i værgbekendtgørelsens § 2. I forbindelse med ophævelsen af 1868-loven har justitsministeriet fundet det rettest, at der gives justitsministeren en udtrykkelig bemyndigelse til administrativt at fastsætte, hvilke myndigheder der fører tilsyn med værgemålene.

Ved § 51, sidste led, overføres den i 1868-lovens § 13 hjemlede adgang til at tillægge værgen vederlag for bestyrelsen af den umyndiges formue. Det foreslås dog, at det overlades til justitsministeren at fastsætte de nærmere regler om, hvornår vederlag kan ydes, herunder hvem der skal træffe afgørelse om et eventuelt vederlag. Efter hidtidig praksis er vederlag navnlig ydet i de tilfælde, der er særligt fremhævet i 1868-loven, det vil sige for administration af umyndiggjortes formuer og for bestyrelse af fast ejendom. Vederlaget skal som hidtil udredes af den umyndige.

Til nr. 3.

Forslaget er en følge af forslaget under nr. 5, hvorefter reglerne om testamentariske værger i § 11 i loven af 26. maj 1868 foreslås optaget i myndighedslovens kap. VII, der herefter vil omfatte regler dels om værger, beskikkede til særligt hverv, dels om testamentariske værger.

Til nr. 4.

Forslaget er en følge af forslaget under nr. 2.

Til nr. 5.

Den nugældende § 62 indeholder udelukkende henvisninger til bestemmelser, som blev opretholdt uanset de ved myndighedsloven i 1922 indførte regler om særlige værger. Paragraffen har ingen selvstændig betydning, idet almindelige fortolkningsregler ville føre til samme resultat. Da bestemmelsen end-